

[Poul Møller.]

som efter kritikernes opfattelse har henvist os til at udvise for stor beskedenhed i FN's politiske forhandlinger, i generalforsamlingen, i komiteerne og i korridorerne.

Det er sagt ofte, at den, der lever stille, lever godt. Det har gennem generationer været en retningslinje for dansk udenrigspolitik. Uden at ville anbefale den højtærede udenrigsminister altid at råbe først og højest, tror jeg alligevel, at den tid er forbi, hvor det for et lille land altid er klogest at tie. Blandt de gamle lande er vi måske også blandt dem, der kan sikre de bedste forbindelser til den nye verdens lande i Asien og Afrika. Vi har de historiske forudsætninger herfor, først og fremmest fordi vi er forudsætningsløse. Vi vil derfor anse det for klogt af regeringen, hvis den bestræber sig for at styrke den danske FN-delegation, og hvis den aktiviserer den. For at undgå enhver misforståelse vil jeg gerne tilføje, at dette ikke betyder, at man derfor behøver at svække delegationen politisk ved at berøve den repræsentation fra det høje ting.

Hvad er det, der har præget klodens udvikling stærkest i de mange år, vi kalder efterkrigstiden? Vi har levet noget i frygten for tilintetgørelse ved atomvåbenet. Vi har alle måttet bære oprustningens byrde; vi har gjort det med ulyst, men vi har gjort det, fordi vi anså det for nødvendigt, hvis vi ville bevare freden. Endnu er det nemlig desværre således, at kun den, der vil forberede sig på krigen, har mulighed for at sikre freden. Afrustning er forhandlet, men forhandlingerne har endnu ikke båret det mindste skridt fremad. Produktionsstop for atomvåben og kontrol med disse er også forhandlet, og vel er prøvesprængninger blevet begrænset gennem de seneste år, men et virkelig betydeligt fremskridt er heller ikke her blevet nået. Det er muligt, at det sidste amerikanske udspil kan bringe os et hanefjed længere frem. Vi har i hvert fald lov til at håbe, men mere har vi heller ikke lov til.

Må jeg i den forbindelse og også i forbindelse med de bemærkninger, det ærede medlem hr. Per Hækkerup fremsatte vedrørende atomvåben, bemærkninger, som jo i hvert fald var ganske uprovokerede, som han selv fremhævede, sige, at hverken vi

eller andre folk vil blive befriet fra atomtruslen, selv om nok så mange borgere benytter deres påske til at marchere fra Holbæk til København. Vi, der bliver hjemme, er ikke mindre bange for atomkrigen, men så længe Sovjetunionens borgere ikke kan marchere i protest til Kreml, så længe Kinas befolkning er ude af stand til at demonstrere i Peking, så længe de østeuropæiske folk må opgive enhver tanke om tilsvarende handlinger, tvivler jeg oprigtigt på nytten af disse foranstaltninger. Formålet kan kun være at påvirke de frie landes regeringer og derved svække den magtbalance, der er fredens forudsætning, som det ærede medlem hr. Per Hækkerup omtalte. Skulle de folk, der står bag disse demonstrationer, få held i deres bestræbelser, ville atomvåbnet herefter kun findes på den ene side, nemlig dér, hvor demonstrationer er forbudt.

Jeg tror ikke, en sådan magt- og våbenbalance vil give os nogen som helst garanti for at blive skånet for et atomangreb. Derfor kan disse aktioner kun virke til at svække de frie folk, altså kun virke ensidigt, og derfor bør man, hvis man ikke netop har det mål at svække den vestlige verden, holde sig fra dem. Det råd, jeg her giver, gælder naturligvis befolkningen i almindelighed og landenes ministre i særdeleshed. Jeg ved ikke, om den højtærede kirkeminister selv deltager i marchen, men jeg ved, at hun ved at låne sit gode navn til foretagendet har medvirket til at øge begrebsforvirringen. Det forpligter at være medlem af et lands regering, ikke mindst i udenrigspolitiske spørgsmål. Vi værdsætter i høj grad personlig frihed og selvstændige synspunkter, men det forekommer os, at man så også må være rede til at tage konsekvensen af selvstændigheden, og ingen har krav på at være minister, men mange har krav på, at der ikke hersker tvivl om den høje regerings stilling til udenrigspolitiske spørgsmål.

Jeg tillader mig at spørge den højtærede statsminister, som desværre ikke er til stede — også det synes jeg egentlig er en uskik; det var god, gammeldags skik, at statsministeren overværede en udenrigsdebat — men jeg tillader mig altså at spørge, og jeg håber, at mit spørgsmål kommer videre til den højtærede minister: er det med den højtærede statsministers billigelse, at den